

Hrabalovy povídky na veřejnosti

- strojopisný sborník Život je všude (usp. J. Kolář a J. Hiršal, 1956): 4 prózy
- příloha Zpráv Spolku českých bibliofilů v Praze (1956): 2 prózy
- chystaná kniha povídek Skřivánek na niti (Praha: Československý spisovatel, 1959): 11 próz
- debut Perlička na dně (Praha: Československý spisovatel, 1963): 11 próz (6 shodných s 1959)
- druhá kniha povídek Pábitelé (Praha: Mladá fronta, 1964): 11 próz (5 shodných s 1959)

1963

- 5 nových knih V. Holana, poprvé od 1947
- uvedení Zahradní slavnosti (rež. O. Krejča)
- M. Kundera: Směšné lásky
- J. Škvorecký: Legenda Emöke
- III. sjezd Svazu čs. spisovatelů
- konference o díle F. Kafky (+ překlady do češtiny)
- L. Mňačko: Oneskorené reportáže (česky 1964)
- filmy: Postava k podpírání, Křik, O něčem jiném, Konkurs, Černý Petr

- prosinec 1965: zastavení měsíčníku Tvář
- Josef Jedlička: Kde život náš je v půli se svou poutí (1966)
- prózy z prostředí komunistických pracovních táborů: K. Pecka (Úniky, 1966; Horečka, 1967), A. Lustig (Bílé břízy na podzim, 1966)
- prozaické návraty domů – v čase: L. Vaculík: Sekyra (1966), M. Kundera: Žert (1967)
- říjen 1967: výměna redakce týdeníku Literární noviny

Bohumil Hrabal 1963–1969

- Perlička na dně (1963)
- Pábitelé (1964) = prózy 1952–1956
- Taneční hodiny pro starší a pokročilé (1964)
= Utrpení starého Werthera (1949)
- Ostře sledované vlaky (1965)
= Kain (1949) + Fádňní stanice (1952)
- Inzerát na dům, ve kterém už nechci bydlet (1965)
= básnické eposy 1950–1952

Bohumil Hrabal 1963–1969

- Automat Svět (výbor 1966)
- Toto město je ve společné péči obyvatel (1967)
- Morytáty a legendy (1968) = prózy 1952–1956
- Poupata (1969) = básně a prózy 1938–1950
- Domácí úkoly (1970) = publicistika 1964–1969

Bohumil Hrabal –
Miroslav Peterka:

**Toto město je ve
společné péči
obyvatel**

Praha,
Československý
spisovatel 1967

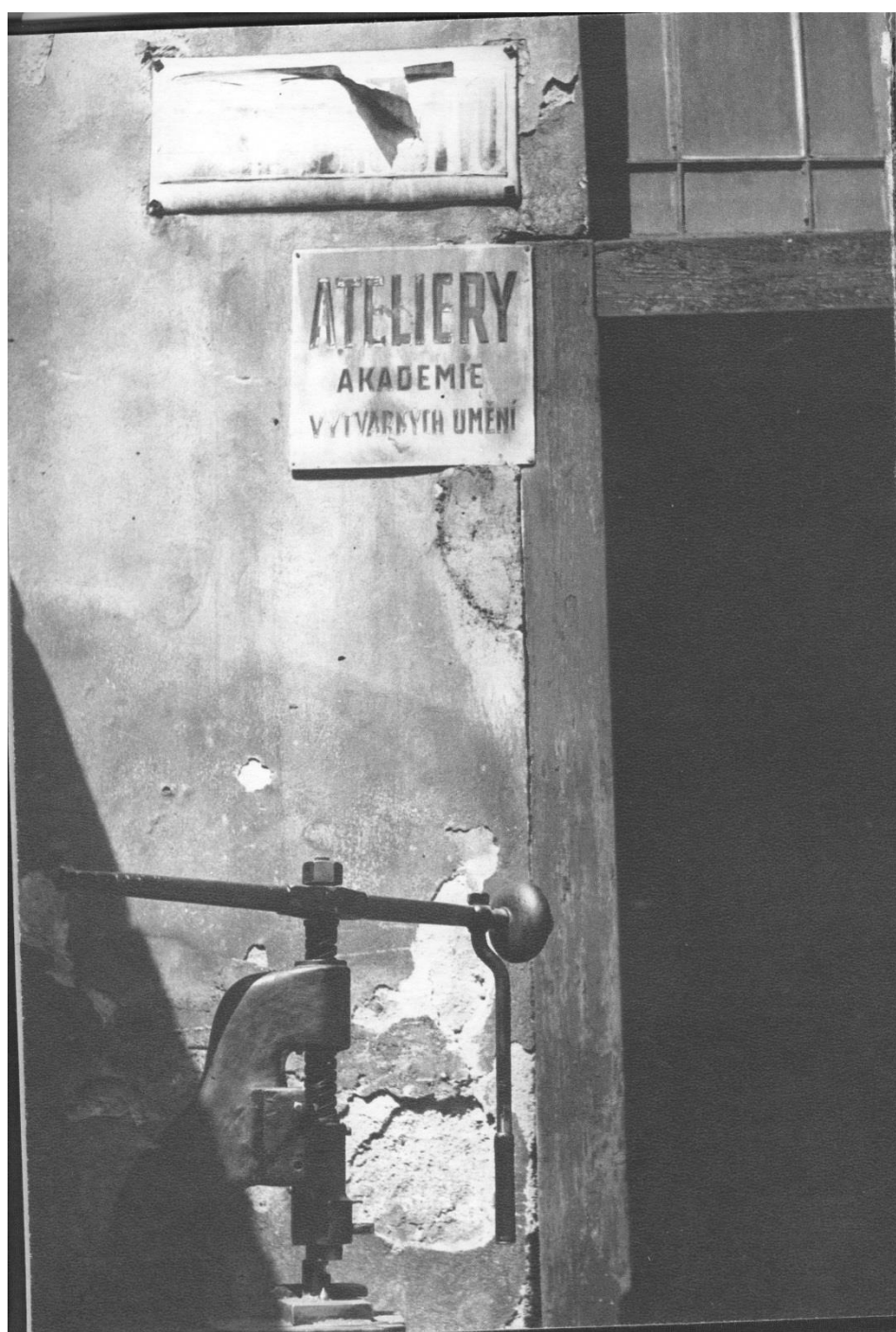
text sestaven volně podle

Attribute der Heiligen,
Pražských tajností od Pop. Biliánové,

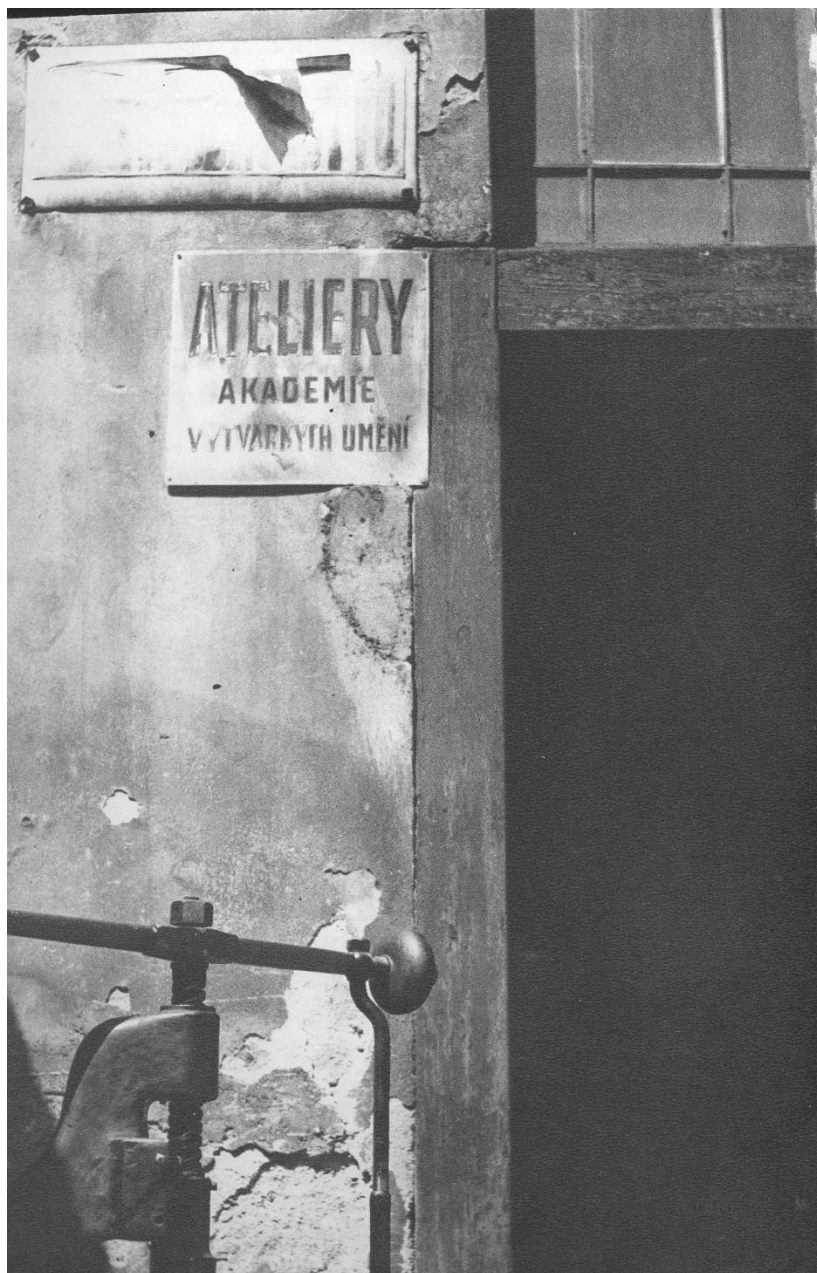
Mysterium der Schachkunst,

vyšetřovacích soudních spisů
a hovorů z ulice

Bohumil Hrabal

ATELIERY
AKADEMIE
VYTVARBYH UMENI

V posteli ležící.
Uhasínající oheň modlitbou.
Germanus z Paříže.

Rodiče pocházejí z dělnické rodiny pro nedostatek finančních prostředků.

Tím se zdvihla neobyčejně jeho optika.

Patronka filosofů.
Rozbité ozubené kolo.
Koruna.
Meč.
Catharina z Alexandrie.

A nevhodným způsobem ji ošahával po celém těle.

Na Kozím plácku v Haštalské ulici, tlustá domácí v naškrobených sukních. Koho potkala, ofoukla, až otekl. Inženýři rozsvítili svíčky. Tlustá domácí je zhasla a vzala pány do obušku. Jedna kuchařka se ráda fintila a žehlila si zástěrky. K půlnoci rumpity rumpity! Vysoké podpatky. Naškrobené sukně šustily jak krupobití. Fintivá kuchařka se schovala. Strašidlo tlusté paní šustilo sukněmi, jako když lítá voda na mlýnská kola. Vysvobozena. Tlustá domácí trápila služky. Musely pořád žehlit. Vstávala za trest z hrobu. Kejchla jako když vánek. Teď ticho.

Sahal jsem jí do klína, abych tam našel koroptev, kterou jsem předtím zastřelil.

Kladoucí prsty na ústa.
Johannes Silenciarius.

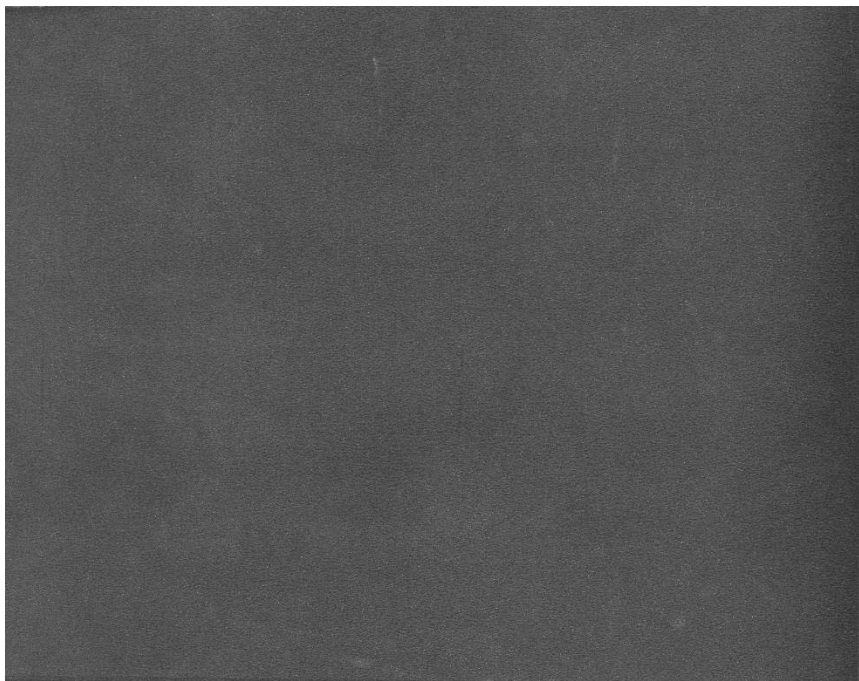
Král se může skrýt a mat nemůže krýt!

Poměr k našemu zřízení nemá kladný, neb má v soukromém držení 0,67 ha sadu.

Jmenovaný slíbil, že když jej nebude manželka rozčilovat, tak více takovou věc neprovede.

Nyní nastává jiný způsob krize. Dvojnásobná paralýza.

Sekeru v hlavě.
Josafath.

STANICE
ELEKTR. DRÁHY
Vůz zastaví pouze
v zastávce.

JINDŘIŠSKÁ UL.
UZAVŘENA
POUŽIJTE PŘECHODU

PRODEJ
MASÁ
PŘERUŠEN
JINDŘIŠOVÁ 6

Žije spořádaným životem, protože je pod pantoflem.
Střelec je mrtev, protože zlý volný pěšák hrozí. Potom kuň visí
ve vzduchu a kořistnickou vášní sám sobě vykopal hrob.
Řídil v podnapilém stavu své motokolo v obci Jinonice
a bezprostředně ohrožoval svou jízdou chodce, na které
křičel: „Uteč z cesty, nebo tě zajedu.“

Tři květiny v ruce.

Biskup.

Kartuzián.

Labuť.

Anděl jej chrání před paprskem blesku.

Hugo.

Ženo, kdyby milý Bůh měl někoho z nás povolát na věčnost,
tak ať radši povolá tebe. Tak, jak já bych tě oplakával, ty
bys mě neoplakávala ani desetinou mých slz.

Brečí? Ať brečí! Vo to víc vypije!

Trnová koruna a v ruce hořící srdce.

Karmelitánka.

Jizvy.

Hostie.

Maria Magdalena de Pazzis.

Zanechala u mne pouze jednu peřinu a několik oděvních
svršků pro ženské pohlaví. Jinak u mne nic podstatnějšího
nezanechala.

Tah je promyšlen silou dobré optiky.

Bylo to večer a on mi vestoje přísahal věčnou lásku a přitom
klečel. Bylo to asi proto, že on nemohl normálně souložit.

Pak to šel zapít pivem.

Ležící ve vězení na střepinách.

Kalich na prsou.

Lucianus z Beauvais.

Teprve pivo činí žízeň krásnou.

ní původ St. Holoubka není v Praze, neboť do Prahy
išel v roce 1951. Jmenovaný je vdovcem, neb jest rozveden
dříve po způsobu manželském s M. Krásavovou, vdovou,
jež rá je rovněž rozvedená.

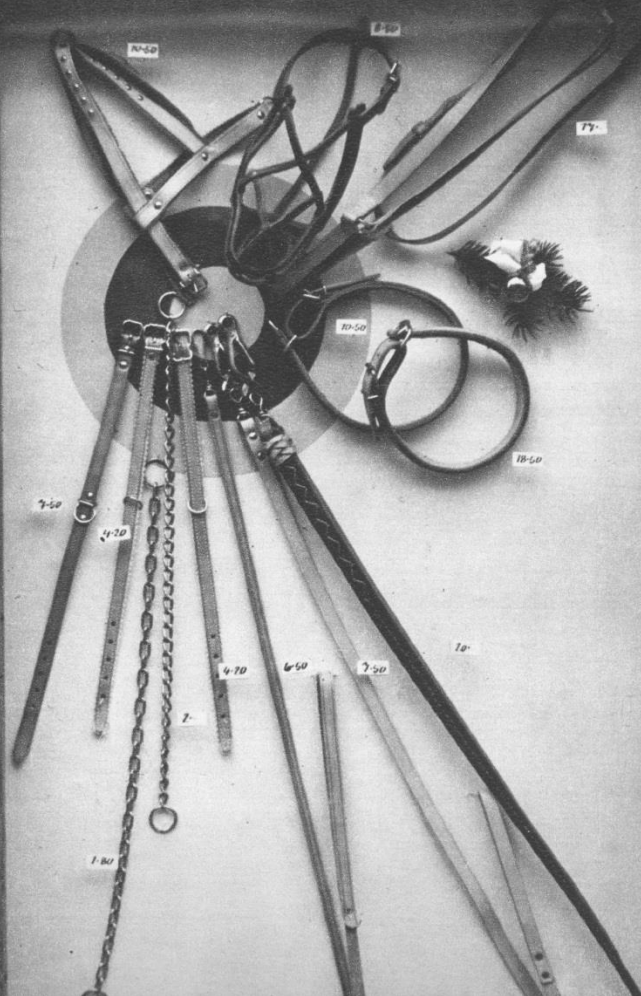
nec z hvězd kolem hlavy.
I viditelný ve Vltavě na tom místě, kde byl utopen.
č.
ucifix v ruce.
st.
ka.
i z Nepomuku.

ráni a vystupování obviněného je bez závad, proč lze
i, že má kladný poměr k dnešnímu státnímu zřízení. Toto
ak lze říci jen potud, pokud je ve stavu střízlivém.
jako krajina po dešti. Napitá a napatá.
áčeková vyšla ze dveří a viděla Růžičkovou, ana sedíc na
omě trhá sobě její švestky.
té studně se též říká U půl zlatého kola, neboli
červené sesle. Tam je studna. Služka, když vážila, viděla
dro plné zlata. Naklonila se a utopila. Teď chodí utopená
domě. Bezhlavý rytíř a jeho paní. Cukrář z dragantu
lal na svátky cukroví a z pilnosti udělal také rytíře a jeho
ní, ale s hlavou. Rytíř i s paní se zjevili. „Udělej nás podle
doby!“ Řekli a utrhli svoje cukrové hlavy z dragantu.
Dělej, jak nás netrefíš, budeš bez hlavy taky!“ Cukrář dělal,
stal pochvalu. Pak rytíř se svěřil, jak majitel domu před
y jej zabil i s paní, okradl, uřízl hlavy. Rytíř prosil, aby je
kráť pochoval. Chodba v tom domě je tak uzounká, že
ev se spouští oknem. Ze schodů se zde zabil příručí
inárny.
uratura vypracuje rozbor trestné činnosti pod vlivem
oholu.

**PRODEJ
NA DOPLŇKOVÉ PŮJČKY**

Hřebík v hlavě.

Lékař.

Hřebíky mu byly vbity skrz hlavu,
nohy a ruce a vržen do jámy,
aby vykrvácel.

Julianus Emesenus.

Manželé Konipáskovi páchají v domě velmi často mravnostní delikty a to v tom, že se veřejně perou a dále si nadávají slovy, která velmi často používají malé děti. Jako vrchol všedy když nemůže manželka Miroslava Konipáska nic svou výmluvností zmoci, vyzvedne sukně a ukazuje nahou zadnici a svůj pohlavní úd.

Jeptiška.

Karmelitánka.

Hořící srdce v ruce.

Před sebou krucifix se čtyřmi drahokamy.

Theresia.

Vlastní pomocí se nepodařilo tento požár uhasit. Byli proto povoláni hasiči, kteří požár likvidovali tak a natolik, že uvedený dřevník i s uskladněným dřívím Anny Drábkové i popelem.

Moře, po kterém kráčela.

Anděl.

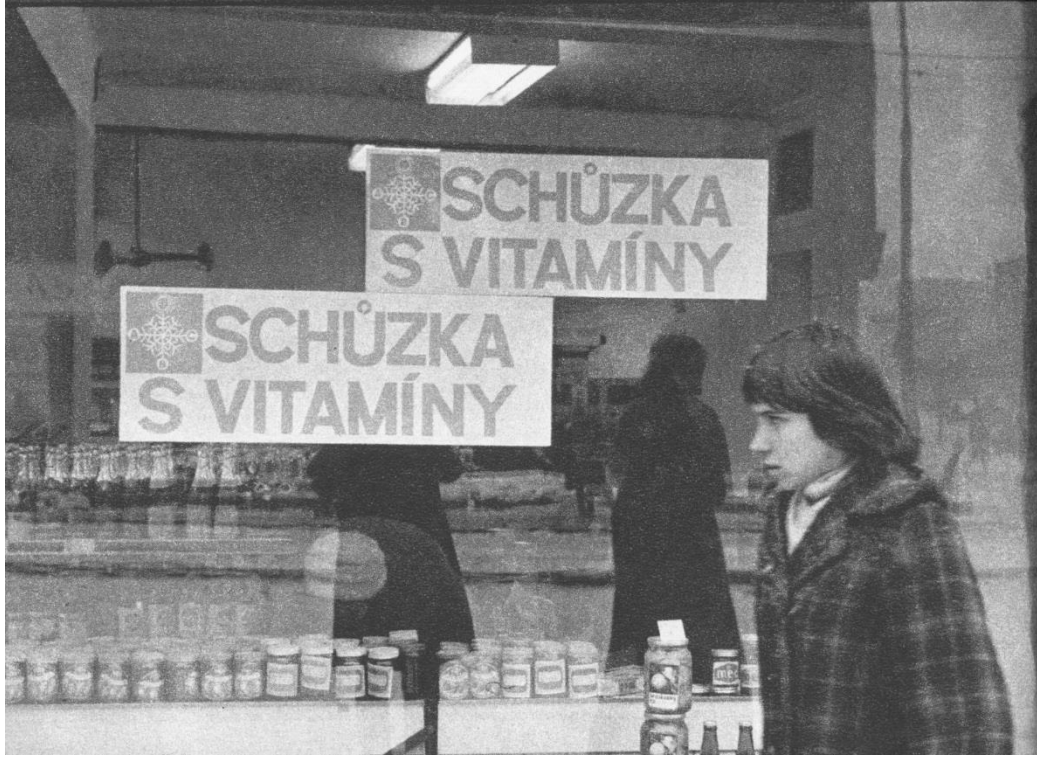
Holub jí přinesl závoj.

Kněžna.

Aldegundis.

Má revma a jedno dítě, což je následkem vlhkého bytu.

Kdyby příčiny a následky nebyly tak ďábelsky propojeny, b
asi černý zachráněn.

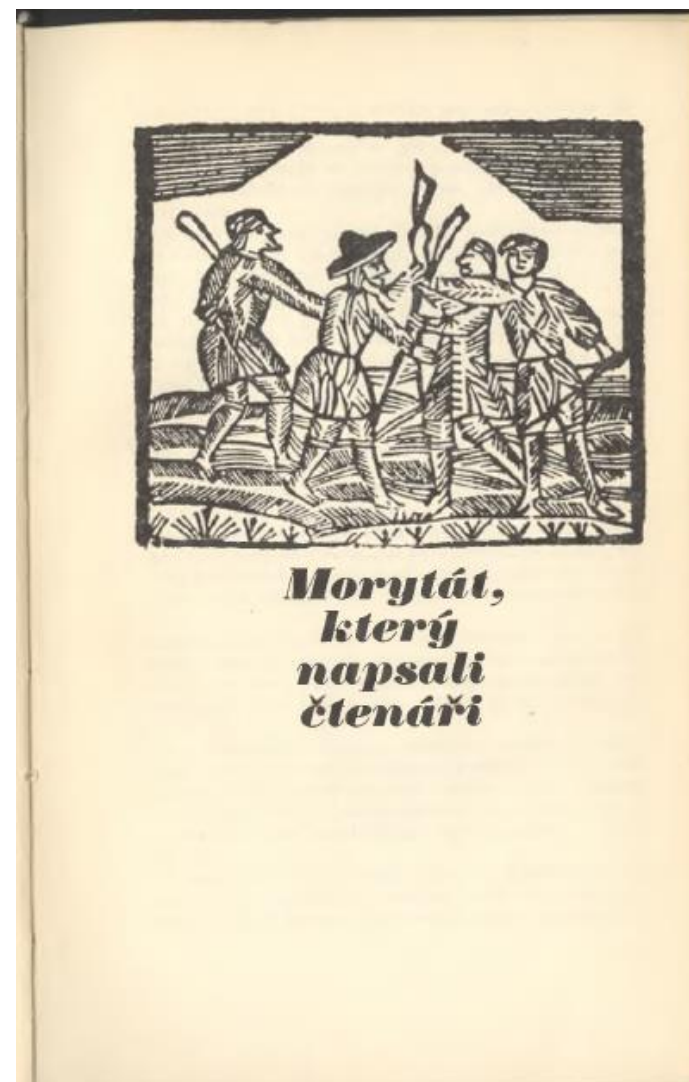
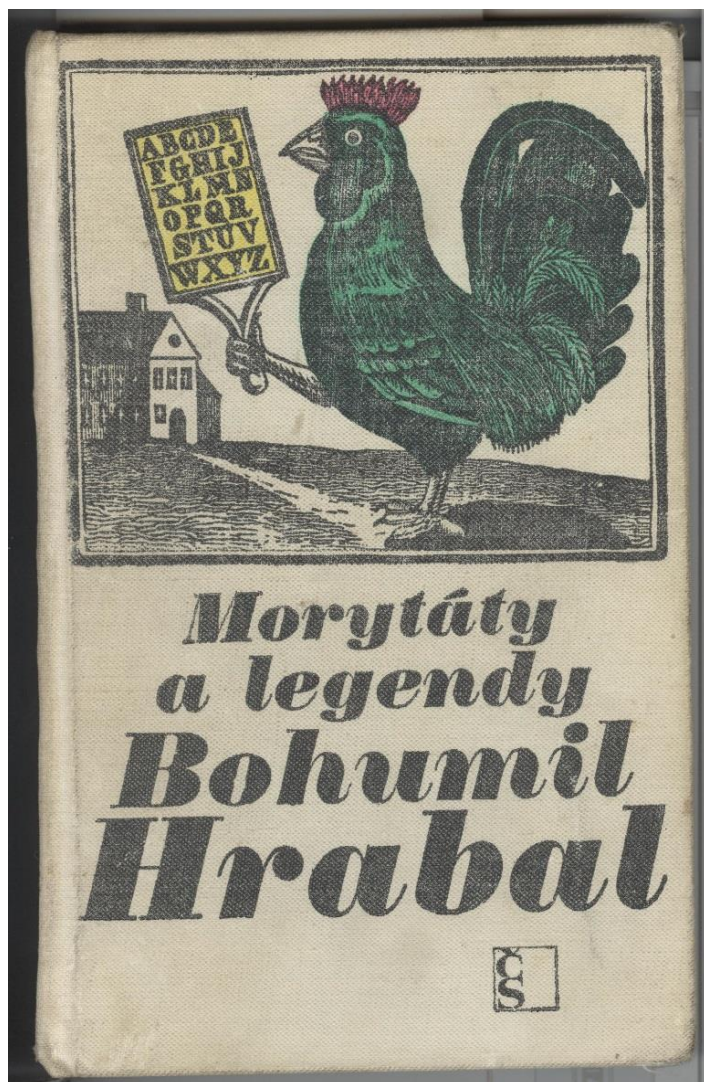
Morytáty a legendy (1968)

- 12 próz (poměr 7 : 5)
- text + P. S.
- dovětek je výkladem, pokračováním, juxtapozicí, zprávou o recepci, „ediční poznámkou“, apostrofou
- vyprávění, vnitřní monolog
- autobiografie a autoreference
- koláž
- cizí texty

OBSAH

<i>Morytát, který napsali čtenáři</i>	13
<i>Legenda o Egonu Bondym a Vladimírkovi</i>	21
<i>Morytát o prasečích hodech</i>	33
<i>Legenda o Lamertzových jehlách</i>	41
<i>Květnový morytát</i>	55
<i>Legenda o krásné Julince</i>	63
<i>Legenda o Kainovi</i>	81
<i>Morytát o Královně noci</i>	123
<i>Legenda zahraná na strunách napjatých mezi kolébkou a rakví</i>	137
<i>Morytát o cestovatelích kolem světa</i>	157
<i>Morytát o zavraždění Anežky Hružové</i>	167
<i>Morytát o veřejné popravě</i>	179

typografie Oldřich Hlavsa,
ilustrace dřevoryty ze starých kramářských písní

snad světová literatura, když jsem ten sešit hodil do koše...

Je mnoho druhů humoru, jejichž zbraně zasahují lidské nitro. Každá jinak. Zbraň s. Hrabala zvoní stříbrem a při vpichu vyroní balzám.

Železničáři by tě měli žalovat nebo ukamenovat, poněvadž podle tebe, ty hovado sprosté, se na dráze nedělalo nic jiného, než „soustalo“ na kanapi pana přednosty.

Já oceňuji ty Vaše náměty, myšlenky, hloubku a srdečnost, vypravěčský talent a všecko to ostatní, co dělá Vaše knížky poutavé, jako když pohladí.

Celý jsem bez sebe, když v kavárně nebo na plošině slyším: „Co říkáš Ferlinghettimu?“ — „Jó, je dobrej.“ To jó, je dobrej, nejvíc mě žere. Píši Vám proto, že Vy nejste ani trochu jó dobrej. Vy jste hotová provokace. Nenecháváte spát, vnucujete se být stále čten, tak trochu připravujete o čas.

Jak se na to máme dívat my, vychovatelé a navíc otcové rodiny dospívajících dětí, které zrovna jsou v tom nejchoulostivějším věku, pubertě? Jak mám např. vysvětlit svému 16letému chlapci, co je to „kundička“?

Zůstaňte boxérem, bílým bombardákem, bijcem, direktujte přesně do mé brady, na solar plexus, a já Vám za to slibuji, že budu trénovat, chtěl bych s Vámi vydržet v ringu až do limitu, na technický knock out nespolehejte, při devět vždy vstanu, budu se dál bít, můj protivníku, můj drahý protivníku.

Podle některých recenzí a kritik je prý tento sviňák Hrabal pokračovatel Nerudy a jiných našich klasiků!!! Hrůza!!! Ten si nesmí vedle Nerudy ani stoupnout. Hašek v celém svém Švejkovi na několika stech stránkách nemá tolik prasečin jako tehle sexuálně patologický zjev.

Jest-li je v nás Češích nějaká zvlášť sympatická vlastnost, která nás činí jedinečnými, prostě stoprocentně a nenapodobitelně českými, pane Hrabal, pak je to

právě „pábitelství“, a „pábitelnost“, jako schopnost být lidsky upovídanej, zapříst sebe i ostatní do pletiva roztodivných a hezkých slov i skutků.

P. S. Staří Indové vyřkli ve Védách dobrou větu: „Tat twam asi!“ Což znamená: „To jsi ty!“ Tedy tento portrét je nejenom portrétem mým, ale i podobiznou každého mého čtenáře, každého člověka vůbec. Lao-Tsi v knize Tao-Tek-King 500 let před Kristem napsal: „Znáti své bílé a podržeti své černé, takový jest podnebesí vzor. Znáti svou slávu a podržeti svou hanu, takový člověk je podnebesí údolím.“ Jistý perský král, kterého jeho dvorní básník v oslavné básni přirovnal ke slunci, ten perský král k té básni poznamenal: „Můj lasanoforos to popírá.“ A lasanoforos po persky znamená: nočník. Tedy staří dobře věděli, že portrét člověka je dialekticky sestaven z jeho hanopisu a jeho slávy. My ve dvacátém století tihneme k tomu, abychom na sobě viděli jen tu chválu a na druhých jenom tu hanu. To je počátek zmatku. Tato konfrontáž nechce být ničím jiným než oslavou moudrosti starých a kritikou hlouposti současníků, pokud by nebyli také moudří a nevraceli se k dialektickému portrétu člověka jako měřítku všech věcí.

Toto město... (1967) – Legenda zahraná na strunách napjatých mezi kolébkou a rakví (1968)

V posteli ležící.

Uhasínající oheň modlitbou.

Germanus z Paříže.

Rodiče pocházejí z dělnické rodiny pro nedostatek finančních prostředků.

Tím se zdvihla neobyčejně jeho optika.

Patronka filosofů.

Rozbité ozubené kolo.

Koruna.

Meč

V posteli ležící. Uhasínající oheň modlitbou. Germanus z Paříže.

Rodiče pocházejí z dělnické rodiny pro nedostatek

finančních prostředků. Tím se

zdvihla neobyčejně jeho optika.

Patronka filosofů. Rozbité

ozubené kolo. Koruna. Meč

P. S. Pane vrchní, co jste to přinesl v pulitru za krásu! To pivo s parádní pěnou! To není pěna, to je šlehaná smetana, to není smetana, to je chladivý puding, to není puding, to je sám parádní gól! Pane vrchní, ta vaše formanka, to není putyka, ta vašeho hospoda, to je Betlémská kaple, ve které každý host hovorem stává se tím, kým býval, nebo chtěl by jím být, pane vrchní, ta vaše formanka, to není putyka, ta vaše hospoda, to je hlučná a hlučící samota, ve které nejlíp se sní. Pane vrchní, panenkomarjá, co jste to přinesl v pulitru za krásu!

Denní tisk přinesl zprávu, že 14. VII. 66 byl okresním soudem v Břeclavi odsouzen k trestu smrti bestiální vrah Alois Polách, devatenáctiletý, pro vraždu z vilnosti na čtyřletém děvčátku a pro pohlavní zneužívání dětí a sedmdesátiletých stařen.

Co by se dneska lidé mordovali, když v televizi to za ně udělá Čáslavská? I když Čáslavskou miluji, přece mi víc jsou ty mámy, půl miliónu mám, které samy od sebe a pro sebe si jdou a na letním cvičišti si cvičí. Co na tom, že některá má čtyři děti a že některé je už přes padesát?

Vrah Alois Polách je prototypem člověka, odchovaného duševní potravou „hluboce humanitního“ spisovatele Hrabala, který v jedné své kreaci výslovně mluví o tom, že se musí držet, aby pro krásu nespáchal vraždu z vilnosti a že ženy mají rády zločince.

Ostatně, čteme-li pozorně bibli, zjistíme, že je plna zrovna tak háklivých scén a obscénních událostí. Jedině tak lze právem čtenáři přinést překvapení nebo pohoršení, tu touhu si s autorem pěkně pohovořit někde v hospůdce, nebo si na něj počkat a profackovat jej k nepoznání.

Dílo Bohumila Hrabala je mlýnský kámen na krku našeho hospodářského i ostatního života, dílo, které nám nedovolí se hnout z místa, dokud bude náš rozhlas, televize a tisk za naše peníze určovat veřejné mínění vychvalováním duševních výkalů a zvratků, kterými se veřejně onanuje dvounohé hovado B. Hrabal.

Ano, moderní umění zvyšuje sémantický zmatek a zavírací špendlík syntézy, takový špendlík vždycky píchá do živého. Tak pravdivý úhel výpovědi za sebou zákonitě zanechává křik a jizvu. Ovšem i duch s obzvláštním apatitem se ničím jiným neživí než žlučovými kámenky, které zapíjí slzami bolesti a smíchu.

Na šibenici! Tam patří Bohumil Hrabal a jemu podobní zvrhlíci; nežije bohužel sám, je to většina našich spisovatelů a kulturních činitelů. Na šibenici! Je literatura

Bohumil Hrabal 1968–1980

- Morytáty a legendy (1968)
- Poupata (1969)
- Domácí úkoly (1970)
- Postřižiny (1970, smz. 1974)
- Obsluhoval jsem anglického krále (1971, smz. 1973)
- Městečko, kde se zastavil čas (1973, smz. 1974)
- Něžný barbar (1973, smz. 1974)
- Slavnosti sněženek (1975)
- Příliš hlučná samota (1976, smz. 1977)
- Morytáty a legendy (1968)
- Postřižiny (1976)
- Slavnosti sněženek (1978)
- Krasosmutnění (1979)
- Harlekýnovy milióny (1981)
- Kluby poezie (1981)
- Domácí úkoly z pilnosti (1982)